

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Papp Katalin Ügyvédi Iroda (fél címe 1., ügyintéző ügyvéd: dr. Papp Katalin Gabriella) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda (fél címe 2., ügyintéző ügyvéd: dr. Nehéz-Posony Márton) által képviselt I.rendű alperes neve Szerkesztősége (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes és a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 10. napján kelt 40.P.25.268/2016/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a perköltséget a felperes a II. rendű alperes részére köteles megfizetni.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű alperes által szerkesztett, a II. rendű alperes által üzemeltetett ...hu internetes hírportál 2016. október 16-án a „Se betegszállító, se taxi: gyalog kellett kisántikálnia a ...i kórházból egy lábsérültnek” című cikket jelentette meg.

A cikkben a felperesi egészségügyi intézményről azt közölte, hogy gyalog kellett kisántikálnia a ...i kórházból egy lábsérültnek, illetve mankót vagy tolószéket sem adtak neki, hiába kérte.

A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az I. rendű alperest, miszerint a 2016. október 16-án 19 óra 03 perckor megjelent „Se betegszállító, se taxi: gyalog kellett kisántikálnia a ...i kórházból egy lábsérültnek” cikkük címében valós tény hamis színben tüntettek fel és valótlan tény állítottak azzal, hogy a beteg férfinak ki kellett sétálnia a ...i kórházból. A cikkben továbbá valós tény hamis színben tüntettek fel azzal, hogy mankót vagy tolószéket sem adott a kórház, hiába kérték. A valóság ezzel szemben az, hogy a felperesi kórház minden elérhető lehetséges segítséget megadott, mind emberi, mind jogi szempontból nézve, ilyen esetekben a kórházban való további tartózkodás is biztosított.

Hivatkozott arra, hogy a cikk címe azért valótlan, mert az érintett betegnek nem kellett a kórházból kisántikálnia, hanem ott maradhatott volna, nem kellett elhagynia a kórházat éjszaka.

Azt a valós tényt pedig, hogy a beteg nem kapott a felperestől mankót vagy tolószéket, abban a hamis színben tüntette fel az I. rendű alperes, hogy azt a felperes a beteg kérésére alaptalanul tagadta meg.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a kért helyreigazító közlemény a felperes által valósnak tartott tényállítás tekintetében nem a sérelmezett közlésekben foglalt tartalom cáfolatát fogalmazza meg. A cikk csak arra vonatkozó közlést tartalmaz, hogy nem adott segítséget a felperes az érintett betegnek a kórházból történő távozáshoz, a felperes pedig ezt nem vitatta. Azt a közlést sem cáfolta, hogy a beteg nem kapott a felperestől segédeszközöket.

Ezzel szemben sem helyezett valós tényeket, nem fogalmazott meg állítást abban a körben, hogy járt-e vagy sem a betegnek segédeszköz. A felperes nem határozta meg, hogy a cikkben közölt tényekhez képest, melyek a valós tények, ezért a keresete sérti a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését. Kérte a per megszüntetését is a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt kötelező tartalmi elem hiányában.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget. A le nem rótt 36.000 forint eljárási illetékről megállapította, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az Smtv. 12. § (1) bekezdésére alapította, melyet az ítéletében idézett. A felperes által sérelmezett két közlés szövegtartalmát a helyreigazítási kérelemben, a keresetben kifejtett felperesi tényállásokat összevetve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által kért helyreigazításból nem tűnik ki, hogy a sérelmezett közlések mely tényállításai valótlanok, mely tényeket tünteti fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

A felperesi közlés olyan általános jellegű kijelentést tartalmaz, amelyből nem derült ki, hogy miért valótlan az alperesi közlés, annak mely eleme miért voltak valótlanok. Az Smtv. 12. § (1) bekezdése azonban kifejezetten úgy fogalmaz, hogy a kért helyreigazító közlemény közzétételét akkor kérheti az érintett, ha kérelméből kitűnik, hogy melyek voltak a való tények. Figyelembe vette, hogy a felperes nem igazolta, hogy megkísérelte megszerezni a cikkben szereplő betegről a titoktartás alóli felmentést, ezért a felperes terhére esett az, hogy a helyreigazító közlemény nem tartalmazta, hogy a sérelmezett közlések tartalmával szemben, melyek a valós tények. Mindezek alapján a keresetet megalapozatlannak találta és elutasította.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesek kereset szerinti marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását oly módon, hogy az I. rendű alperes tegye közzé az alábbi közleményt: cikkükben valótlan tényt állítottak azzal, hogy a beteg férfinak ki kellett sétálnia a ...i kórházból.

Fellebbezését egyrészt arra alapította, hogy a módosított keresetből egyértelműen következik, hogy mely tények valótlanosságát, illetve valós tény hamis színben való feltüntetését állítja a felperes. Egyrészt valótlan tényállításnak tartotta, hogy gyalog kellett kisántikálnia a férfinak a kórházból, másrészt valós tény hamis színben való feltüntetésének értékelte, hogy mankót vagy tolószéket sem adott a kórház, hiába kérték. Megítélése szerint a helyreigazító közleményből kiderül, hogy a lábsérültnek nem kellett gyalog elhagyni a kórházat, mivel ilyen esetben biztosított a kórházban való további tartózkodás.

A cikk egészéből - a címével ellentétben - az állapítható meg, hogy a cikk címében szereplő tényállítás valótlan, a cikk egésze ugyanis nem tartalmaz arra vonatkozó tényállítást, hogy a férfi kérés ellenére nem maradhatott volna a kórházban. Az átlagolvasó számára is evidencia az, hogy a kórházi kezeléseket közvetlenül követően nem kell elhagyni a kórházakat, arra a beteg nem

kényszeríthető. A bíróság által hivatkozott társadalmi közfelfogásban sem ismert az, hogy valakit úgy küldenek haza a kórházból, hogy a további tartózkodása ne lenne biztosítva. A cikk címéből viszont arra lehet következtetni, hogy jelen esetben ez történt.

A keresetnek való helyt adásnak nem feltétele az, hogy a való tények rögzítésre kerüljenek. Megállapítható, hogy a vitatott tényállítás valótlan, ezért helye van a helyreigazításnak.

Hivatkozott arra, hogy az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény (Eüatv.) 3. § c) pontja alapján a gyógykezeléshez kapcsolódik, annak a része a betegszállítás is. Az orvosi titok köre rendkívül tág, a helyreigazító közleményben, ezért nem lehetett részletesebben előadni a valóságot. Az Eüatv. 7. §-a értelmében a 3. § d) pontjára figyelemmel köteles volt a felperes az orvosi titkot megtartani a betegszállítás tekintetében is. Érvelése szerint nem róható fel a felperesnek az, hogy a titoktartás alóli felmentést nem próbálta megszerezni a felperestől. Egyrészt azért mert a sajtó-helyreigazítási eljárásra rövid határidő áll rendelkezésre. Másrészt életszerűtlen, hogy megadja a felperes a lehetőséget ahhoz, hogy a felperesre nézve negatív színben nyilatkozó beteg valótlan tényállításainak valótlanúsága bebizonyosodjék.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták, annak helyes indokaira figyelemmel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályt is helytállóan jelölte meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével is egyetértett az alábbi indokok kiemelése mellett.

A helyreigazítási kérelemből - a fellebbezési kérelemmel ellentétben - az volt megállapítható, hogy az első, címben szereplő közlést valótlan tényállításként és valós tények hamis színben való feltüntetéseként is kifogásolta. A második, a mankó és a toloszék hiánya miatt pedig valós tények hamis színben feltüntetését sérelmezte. A valós tények hamis színben feltüntetésével kapcsolatos helyreigazítási kérelemnél a PK 15. számú állásfoglalásra, és az Smtv. 12. § (1) bekezdésére figyelemmel kizárólag annyi volt azonosítható a helyreigazítási kérelem egésze alapján, hogy a valóságostól eltérő tartalom az által keletkezett, hogy elmaradt annak közlése, miszerint a betegnek lehetősége volt a kórházban maradni. Nem volt vizsgálható ezért egyebekben az, hogy a mankó, vagy a tolokocsi biztosítása a felperesi kórház kötelessége-e vagy sem, mi volt a felperestől elvárható jogi és emberi segítség.

Bár az elsőfokú bíróság a keresetben előadottak alapján helyesen következtetett arra, hogy a helyreigazítási kérelemből a felperes által sérelmezett tartalom nem állapítható meg egyértelműen, a fenti körben a helyreigazítási kérelem érdemben vizsgálható, és a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben elbírálható volt az alábbiakra figyelemmel.

A fellebbezésben írtakkal szemben a kifogásolt címben szereplő tényállításból, és magából a cikk egészéből is kitűnik, hogy nem azért kellett gyalog, sántikálva távoznia a cikkben szereplő betegnek a kórházból, mert nem maradhatott ott, hanem azért mert nem állt rendelkezésre megfelelő közlekedési eszköz, és ebben a felperesi kórház sem tudott segítséget adni. A cikk tartalma nem cáfolta a címet. A tényeknek megfelelt, hogy a felperes gyalog, sántikálva hagyta el a kórházat, mert nem állt rendelkezésre adott időben és körülmények között más közlekedési eszköz, betegszállításra sem volt lehetőség, ez a cikkből is kiderült. A sérülés jellegéből, az ambuláns ellátás körülményeiből is kiderült, hogy nem arról volt szó a cikk tárgyát képező esetben, hogy a kórházi

ellátásra szoruló beteget a felperesi kórház hazaküldte. A címben szereplő tényállítás nem minősült valótlannak, valótlán tényállítás miatt ezért helyreigazításnak sem volt helye az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján.

Az is megfelelt a tényeknek, hogy a felperes nem kapott mankót, sem tolókocsit, ebben a körben a felperes valótlán tény állítását a helyreigazítási kérelmében nem kifogásolta.

A valós tények hamis színben feltüntetése a PK. 15. számú állásfoglalás és az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján a helyreigazítási kérelem korlátai között kizárólag abban a körben volt vizsgálható, hogy az I. rendű alperes elhallgatta-e, hogy ilyen esetekben általában van-e lehetőség a kórházban maradni, és ezzel hamis színben tüntette-e fel a felperes magatartását.

A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

A cikk nem állította, hogy a felperes nem tette lehetővé, hogy a beteg a kórházban maradjon az ellátását követően. A felperes sem annak helyreigazítását kérte, a felperes tevékenysége hamis színben került bemutatásra azáltal, hogy az I. rendű alperes elhallgatta, miszerint bár lehetőség volt a kórházban maradásra, és azt a betegnek felajánlották, de visszautasította. Ilyen tartalommal ezért helyreigazítás sem volt kérhető az Smtv. 12. § (1) bekezdése és a PK 15. számú állásfoglalásra figyelemmel, a helyreigazítási kérelemhez kötöttség korlátaira tekintettel. Önmagában a kórházban való maradás lehetősége ismertetésének hiánya egyebekben az ügy körülményeire figyelemmel, a valóság hamis színben feltüntetését nem eredményezte, ha annak lehetőségére nem hívták fel a beteg figyelmét. A felperesi kórházat ért kritika ugyanis az ellátást kísérő hatékony segítőkészség hiányára irányult. A felperes helyreigazítási kérelme nem tartalmazott olyan elhallgatott tényelemeket, körülményeket, amelyek elmaradása a véleménynyilvánításon túlmutató hamis színben történt bemutatást keletkeztetett volna. A „minden emberi, és jogi lehetséges segítség megadása” általános, a cikk tartalmával - a helyreigazítási kérelemből azonosítható konkrétum hiányában - nem összevethető vélemény. Mindezek alapján nem volt megállapítható a helyreigazítási kérelem korlátai között, hogy az alperesek a felperes által kifogásolt módon valós tényeket hamis színben tüntettek fel, ezért az elsőfokú bíróság az Smtv. 12. § (1) bekezdés törvényi feltételeinek fennállása hiányában a jogszabályoknak megfelelően utasította el a sajtó-helyreigazítási keresetet.

Bár az orvosi titoktartás körében kifejtett fellebbezési érvelés a fentiek tükrében a jogvita elbírálását nem érintette, a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a cikkből kitűnően lehetősége volt a felperesnek arra, hogy a beteg által az újságíró előtt önként felfedett, ellátására vonatkozó körülményekre reagáljon. Annak a helyreigazítási kérelemben is szereplő általános tájékoztatásnak, miszerint lehetőségük volt ilyen esetekben a betegeknek a kórházban maradniuk, nyilvánvalóan nem képezte volna akadályát az egyedi személyes adatokra vonatkozó orvosi titoktartás.

A köztudomású tényekre hivatkozás kapcsán pedig arra utal a másodfokú bíróság, hogy a vágás miatt vérző lábsérült, ellátása és elbocsátása utáni kórházban maradás lehetősége nem minősíthető köztudomású információnak.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy a másodfokú ítélet rendelkező részében megjelölte az ítélet végrehajthatósága érdekében azt is, hogy a felperesnek az elsőfokú ítéletben megállapított perköltséget az alperesek közül, a II. rendű alperes javára kell megfizetnie.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán

alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, mely a II. rendű alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján 15.000 forint + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjból állt.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2017. május 12.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró